

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Domund 2012

El lema de la Jornada Mundial de les Missions (Domund) que se celebra avui és «missioners de la fe», que evoca el treball evangelitzador dels missioners i missioneres. Anastasio Gil, director de les Obres Misionals Pontifícies a Espanya, afirma que «les situacions dramàtiques de pobresa, malaltia, guerres, etc., amb què els missioners s'han d'enfrontar a cada moment fan que aquestes atencions humanitàries i evangèliques puguin tapar la veritable i genuïna raó de la seva presència en territoris de missió: comunicar la fe». L'Església no és una ONG més. L'Any de la Fe pot ajudar a posar l'accent en allò nuclear, principal de la missió de l'Església: la fe. La fe com a dinamisme que fa possible després tot el

treball humanitari, inseparable de la propagació de la Paraula de Déu. Per a Benet XVI, «l'anunci de l'Evangelí es converteix en una intervenció d'ajuda al proïsme, de justícia envers els més pobres, de possibilitat d'instrucció als pobles més remots, d'assistència mèdica, superació de la misèria, rehabilitació dels marginats, recolzament al desenvolupament dels pobles, superació de les divisions ètniques i respecte a la vida en cada una de les seves etapes». La jornada del Domund és un dia per a pregar i per a ajudar econòmicament les missions de l'Església arreu del món, que realitzen persones amb rostres concrets, alguns provinents de les nostres parròquies, ciutats, pobles i comarques.

Diumenge XXIX de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre del profeta Isaïes (53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disegni del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

Salm responsorial (Salm 32)

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (10,35-45)

En aquell temps [Jaume i Joan, els dos fills del

Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedís un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure, l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. Podeu veure el calze que jo veuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo veuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.» Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué:] (Jesús cridà els seus deixebles i els digué:)

«Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

«Mantinguem ferma la fe que professem» | Mn. Marc Majà Guiu

Acabem d'iniciar l'Any de la Fe, en què el papa Benet ens exhorta, als catòlics d'arreu del món, a aprofundir un cop més en els fonaments d'allò que creiem. Aquest diumenge, a més, s'escau en la jornada del Domund, el dia mundial de la propagació de la fe.

De vegades, hom pot pensar que la fe, en ella mateixa, es pot quedar en una cosa massa teòrica (com si la fe es reduís en un conjunt d'idees que hom té al cap). Segons aquesta perspectiva, parlar d'un Any de la Fe o del Domund podria semblar exagerat: per què concentrar tants esforços en una cosa tan poc pràctica? És clar que aquesta visió de la fe no és l'adequada.

La segona lectura d'avui ens ofereix, en canvi, una bona pista per a copsar la fe en tota la seva integritat:

«Mantinguem ferma la fe que professem.» Es tracta d'una crida a prendre més consciència del que creiem (conèixer millor els continguts de la fe) per tal d'arrelar-hi amb més profunditat (mantenir-nos-hi fermes). Seguidament, se'ns diu la conseqüència d'aquesta crida: «per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu». És a dir, la invitació a arrelar més a fons en la pròpia fe no té altre objectiu que el d'ajudar a acostar-nos amb confiança al Senyor. Si és així, la fe ja no queda reduïda a quelcom teòric, sinó que, ben al contrari, és la porta per a entrar en relació amb Déu. Visquem-ho així: aprofundim en la nostra fe, a fi de tractar amb més freqüència i amb més confiança el nostre Senyor.

Missioners de la fe | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El diumenge 21 d'octubre restarà sempre en la història de la nostra diòcesi com el dia en què una filla seva, la beata Carme Sallés i Barangueras, ha estat inscrita en el cànon dels sants de l'Església Catòlica. Un grup de persones de la diòcesi serem presents a Roma compartint l'alegria de l'Església. Tota la diòcesi també s'ha d'alegrar en aquest dia.

Aquest diumenge és la Jornada Mundial de les Missions. Un dia per a recordar-nos el que no podem oblidar mai: l'Església és per essència missionera. Juntament amb la nostra Carme Sallés, també seran canonitzats sis màrtirs o confessors de la fe d'arreu del món, com a expressió de la universalitat de la fe cristiana. Carme Sallés, de fet, va fundar, com a bona filla de sant Francesc Coll, una congregació religiosa dedicada a l'educació en clau missionera: les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament, presents en aquest moment en diferents països d'Europa, Amèrica, Àsia i Àfrica.

La jornada del Domund és el dia propici per a la nostra aportació econòmica a favor de les missions. Siguem ben generosos en la col·lecta d'aquest diumenge i en les aportacions que hem de fer durant tot l'any a les missions! L'estima a la nostra fe i a la nostra Església s'expressa de manera clara en el nostre suport a les missions. Ajudant les missions ajudem la tasca dels missioners i missioneres d'arreu del món, que amb la seva donació fan possible un món millor entre les persones més necessitades. Sembrant la fe i l'evan-

geli, fent possible realitats profundament humanes — escoles, hospitals, orfenats, pous... —, hi fan present el rostre de Crist, Salvador de tots els homes.

Les missions no són una mera estadística, sinó que sobretot són persones amb un rostre. En la glossa d'aquest dia missioner no puc deixar d'esmentar noms concrets. L'abril passat moria entre nosaltres Mn. Pere Traveset, que havia esmerçat prop de cinquanta anys, quasi tota la seva vida sacerdotal, en el treball com a missioner a l'Argentina, a la diòcesi de Nueve de Julio. D'ell ens deia el vicari general d'aquesta diòcesi: «A ustedes, reconocidos por ser tierra de santos, mártires y misioneros, permítanme decirles, sin exageración alguna, sino como testimonio de debida gratitud que en mossèn Pere Traveset i Portabella han dado frutos de gracia y evangélica fe, esperanza y amor, porque en él tuvimos a un verdadero hombre de Dios.»

Un altre rostre és el de Mn. Florenci Viladoms i Vila que, tot i la greu malaltia, vol restar a la seva parròquia del Viso, també a l'Argentina. Cal que preguem per ell, i preguem perquè el Senyor susciti entre nosaltres missioners i missioneres per a ser Fidei Donum, do de la fe, per a l'Església universal. I un altre nom és el de Mn. Carles Giol i Bayona, que ha donat el relleu al capdavant de la Delegació de Missions i les Obres Missionals Pontífiques a la Sra. Dolors Surinyach. Li agraeixo, en nom de tota la diòcesi, el treball intens i eficaç a favor de la Delegació de Missions durant vint anys.

Agenda litúrgica de la setmana

21 ■ Diumenge XXIX de durant l'any / Cicle B.

Santa Úrsula, màrtir (s. X). Sant Hilarió, abat (306-371). Santa Griselda, verge.

Lectures: Isaïes 53,10-11 / Salm 32 / Hebreus 4,14-16 / Marc 10,35-45

Litúrgia de les hores: Setmana I

22 ■ Dilluns. Santa Salomé. Santa Càndida, màrtir.

Lectures: Efesis 2,1-10 / Salm 99 / Lluc 12,13-21

23 ■ Dimarts. Sant Joan de Capestrano, prevere (1385-1456).

Lectures: Efesis 2,12-22 / Salm 84 / Lluc 12,35-38

24 □ Dimecres. Sant Antoni M. Claret, bisbe (1807-1870).

Lectures: Efesis 3,2-12 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Lluc 12,39-48

25 ■ Dijous. Sant Bernat Calbó, bisbe (1180-1243).

Lectures: Efesis 3,14-21 / Salm 32 / Lluc 12,49-53

26 ■ Divendres. Sants Llucià i Marcià, màrtirs. Sant Evarist, màrtir, papa (97-105).

Lectures: Efesis 4,1-6 / Salm 23 /

Lluc 12,54-59

27 ■ Dissabte. Santa Sabina, màrtir (s. IV).

Lectures: Efesis 4,7-16 / Salm 121 / Lluc 13,1-9

28 ■ Diumenge XXX de durant l'any / Cicle B.

Sant Simó i sant Judes Tadeu, apòstols. Sant Alfred, laic (849-899).

Lectures: Jeremies 31,7-9 / Salm 125 / Hebreus 5,1-6 / Marc 10,46-52

KIBANGU - 50 ANYS | Carles Mª Giol

Feia nou mesos que havíem arribat a Ruanda amb Mn. Ramon Tió. Durant aquest temps vam conèixer diferents parròquies i companys sacerdots ruandesos i missioners. Haguérem d'iniciar-nos en la llengua (val a dir que nosaltres dos i un company missioner canadenc començarem el que fou el Centre d'Estudis de la Llengua). Dic iniciar-nos, perquè el ruandès no és pas una llengua fàcil. No sols totes les paraules són diferents de les nostres, sinó que els elements gramaticals i la seva estructura són totalment distints. Calia començar de zero.

Ruanda, l'any 1961, era un Comissionat de les Nacions Unides, confiat a Bèlgica. Per l'Àfrica corria, en aquells anys, el vent de la independència. També bufà a Ruanda. No fou fàcil instaurar-la: dificultats internes per lluites racials, negociacions a tres bandes (ONU-Bèlgica-Ruanda) i una possible unió amb Burundi. El país no tenia ni un exèrcit gaire format ni pràcticament policia; els guardians del país eren els soldats belgues. Per a ser independents, l'exèrcit belga no hi podia ser. Tots aquests interrogants encara hi eren quatre dies abans de la independència. I aquesta fou proclamada solemnement a la capital el

dia 1 de juliol de 1962. Tota una festa. Als pobles se celebrà tres dies més tard.

Justament aquell dia, amb el P. Jules Bollen, missioner belga, i Mn. Tió, vam fundar la parròquia de Kibangu. Un dia bonic i de molts records. Una missa solemne a l'exterior, una multitud nombrosa (uns deu mil assistents), joiosa, alegre. Es parlà més de la nova, la seva parròquia, que de la independència del país. El primer dia que en públic ens estrenàrem en llengua ruandesa. Suàrem, no sols pel sol i la calor que feia...

Kibangu està situada en els contraforts d'una seralada de més de 2.300 m i hi passa un riu, les aigües del qual van a parar al Nil. No hi un pam de pla. A l'est, la muntanya, i al nord i oest, la vall del riu i la visió dels alts volcans. Bonics. La gent, forta, avesada a la duresa del clima del país. Acollidors. La parròquia, tot per fer. Una petita capella d'uns 10 m de llarg. Una escola amb tres aules, que reclamaven ser refetes urgentment. Durant un any i mig, amb Mn. Tió habitàrem en una simple cabana. Evidentment, ni llum, ni aigua, ni llits, i moltes rates...

Records

* Al cap d'un mes i mig ens vam quedar sols, perquè el P. Bollen fou cridat a altres serveis. Ens quedarem sense el qui parlava bé la llengua i coneixia el país. L'únic mitjà de transport eren les cames. En férem, de caminades, per visitar les diferents escoles, i en diguérem, de disbarats lingüístics! La gent reia i nosaltres apreníem.

* Concili Vaticà II.— El vam preparar visitant tota la parròquia quinze dies abans que comencés: catequesis, confessions i celebracions. Recordo que en una escola (Gasovu) hi vaig passar tres dies confessant i parlant amb els cristians. Mn. Tió, amb els seus bons dots d'artista i traça, prop del camí que porta a la parròquia, hi va construir un pedró dedicat a la Mare de Déu. El dia 11 d'octubre, inici del Concili, l'inaugurarem. Una llarga processó fins al lloc. El Concili a Ruanda, com pertot, es va seguir amb il·lusió, s'estudià i es va assimilar i posar en pràctica. Val a dir que ja abans del Concili les lectures de la missa es feien en la llengua del país.

* Pluges.— A finals d'abril, grans pluges. Esllavissades, cases i camps aigua avall, carreteres i ponts senzills enfonsats... i unes dues mil persones sense res. Gent acollida a les escoles i altres indrets. Càritas ens envià un camió de mongetes, però, per culpa del mal estat de la carretera, es quedà a tres hores de camí, a l'altre cantó de la serra. (El dia de Corpus, en plena processó, un home em diu a cau d'orella: «Un sac de mongetes, si et plau.») Fou una experiència molt dura per a la gent i per a nosaltres.

* Les notícies de la ràdio.— L'emissora Ràdio Nacional donava les notícies en ruandès a les set del vespre, ja fosc. Nosaltres teníem un petit aparell de ràdio. Posat sobre un tamboret, davant la casa, era tot un esdeveniment. Venia tot el veïnat a escoltar-la. Mainada, sobretot jovent i també adults; atenció absoluta, particularment pel que feia referència al nou país: noms de les autoritats, moltes d'elles conegudes, signes d'alegria. S'anunciaven les decisions del govern, visites d'algun dirigent a un lloc o altre, el preu del cafè, etc. Ens era una ocasió d'aprendre la llengua i de coneixement mutu. Vesprades boniques.

* Joan XXIII.— El dia que va morir el papa Joan XXIII els mestres vingueren tots junts a donar-nos el condol. Com també compartírem l'alegria en l'elecció del nou papa, Pau VI.

* Noces d'or.— Aquest prop passat 2 de setembre la parròquia ha celebrat els cinquanta anys. Per la informació escrita i gràfica, ho he vist tot molt diferent. Tenen cura de la parròquia dos sacerdots ruandesos. Disposen d'una església gran i bonica. Els cristians continuen nombrosos. El bisbe que presidí la festa era llavors seminarista en una de les altres parròquies que cuidarem amb Mn. Tió. El fill d'un catequista és sacerdot.

IMANA IRAKUZGWE! LLOAT SIA DÉU!

Aprofito aquesta ocasió per a agrair-vos a tots — sacerdots, comunitats parroquials, religiosos i religioses— la vostra estima i col·laboració amb l'Obra Missional de l'Església. La raó de ser de l'Església, ho sabem tots, és l'anunci de l'Evangeli arreu. I també agraeixo tot l'interès per l'acció de la Diòcesi Missionera, tant en el que es refereix a Argentina, Veneçuela, Perú i Guatemala, com en el que es refereix a Ruanda, particularment en aquells moments tràgics de les guerres. També dono les gràcies a tots els grups i persones que hi han anat a col·laborar. La Delegació de Missions ara passa a noves mans, les de la Sra. Dolors Surinyac. Li farem costat i continuarem treballant amb obertura a l'Església universal.

Avui s'eleva el nombre dels sants fills de la diòcesi de Vic: santa Carme Sallés

Avui, diumenge dia 21, el papa Benet XVI canonitzarà Carme Sallés, filla de la ciutat de Vic, en una cerimònia a Roma que comptarà amb la presència del nostre bisbe, Mons. Romà Casanova, i d'un grup de pelegrins. Heus ací unes pinzellades sobre la biografia de la nova santa.

Carme Sallés i Barangueras neix el 9 d'abril de 1848 a Vic. Els seus pares es deien Josep Sallés i Vall i Francisca Barangueras i de Planell. Li van donar una sòlida formació cristiana, la nota característica de la qual va ser un amor filial a la Mare de Déu. Era la segona de deu germans. Els seus primers anys de vida van ser de molt sacrifici, vida d'austeritat i renúncia. Eren temps difícils de revoltes socials, on la fam i les angoixes econòmiques anaven juntes. En la seva família nombrosa va veure com els seus pares se sacrificaven per donar una educació i una cultura als seus fills. En plena revolució industrial, el seu pare va haver de buscar un mitjà de vida, i va conduir la família a Manresa.

Els seus pares la van dur al col·legi de la Companyia de Maria i allí va aprendre oracions que es van quedar

gravades en la seva ment, i tradicions que van marcar la seva vida posterior. En 1858 va tenir lloc un pelegrinatge familiar a Montserrat i va fer també la seva primera comunió, moment en el qual va dir a Jesús que seria tota per a ell. Apuntava ja la vocació religiosa i a Montserrat va deixar als peus de Maria aquesta determinació. Així, ja des d'aquells moments, la seva vida va quedar consagrada al Senyor a través de Mare de Déu, havent de renunciar a un compromís matrimonial «imposat» a Manresa. Fou novícia de les Adoratrices i de les Dominiques del P. Coll: en aquesta última congregació hi visqué durant vint-i-dos anys com a religiosa.

No obstant això, alguns problemes la van fer separar de les Dominiques. Acompanyada de tres companyes —Candelària Boleda, Remei Pujol, Emília Horta— va iniciar una congregació nova en l'Església, anomenada en un primer moment Concepcionistes de Sant Domènec; avui, Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament, congregació aprovada a Burgos el desembre de 1892 i, en un primer moment, a Roma en 1908.

Des del primer moment es va dedicar a preparar adequadament les futures religioses mestres. En un moment que les lleis no exigien el títol de mestra per a ensenyar en col·legis privats de l'Església, va posar les religioses a estudiar la carrera de magisteri i la de piano i les va introduir en el domini de la llengua francesa.

En dinou anys de treball, fundarà tretze cases i desenvoluparà un ampli apostolat en col·legis de diverses ciutats i pobles d'Espanya. Emergirà la figura d'una dona de gran caràcter i de gran dolçor, que va saber superar moltes dificultats al llarg de tot l'itinerari de fundadora. La seva fe incommovible i la seva ardent caritat van unides a una gran sensibilitat per la formació cristiana de les dones. Els testimonis ofereixen també proves sobre la densitat de la seva vida interior i la delicadesa de consciència pel que fa a les experiències doloroses passades: mai no l'escoltaran lamentar-se o parlar malament de ningú o justificar les seves pròpies actituds. Va morir a Madrid el 25 de juliol de 1911, a seixanta-tres anys d'edat. Fou beatificada per Joan Pau II el 15 de març de 1998.

Tercera edició de l'Escola de Formació de Laics: inscripcions obertes

Aquest any es comença la tercera edició de l'Escola de Formació de Laics, una eina per a reciclar-nos, és a dir, adquirir una formació integral que ens ajudi a fer una síntesi entre fe i vida, seguint les directrius del Concili Vaticà II.

Què entenem per formació integral?

Un formació que abasta i interrelaciona les diferents dimensions de la persona:

- la dimensió intel·lectual, mitjançant les classes de teologia entorn del Catecisme de l'Església Catòlica;

- la dimensió espiritual, mitjançant la pregària personal, la pregària comuna i l'Eucaristia, i facilitant la possibilitat de fer recessos i exercicis espirituals;

- la dimensió eclesial-pastoral, propiciant el coneixement de realitats pastorals del bisbat;

- la dimensió humana, fomentant la convivència entre els participants.

Una proposta per a l'Any de la Fe

L'Escola, en aquest Any de la Fe, pot ser un mitjà molt idoni per a «redescobrir el camí de la fe a fi d'il·luminar de manera cada cop més clara l'alegria i l'entusiasme renovat del trobament amb Crist» (Benet XVI, Porta fidei, 2).

Per a col·laborar amb la missió de l'Església

L'Escola de Formació de Laics, oberta especialment a tots els laics del bisbat de Vic, està orientada a:

- fomentar un ambient formatiu eclesial que ajudi a redescobrir la presència de Déu en les nostres vides;

- alimentar la nostra fe i gaudir de la seva bellesa;

- transmetre amb rigor els continguts de la fe;

- tenir un enfocament pràctic i vivencial, que realment serveixi per a la vida d'un cristià avui;

- capacitar laics per a la missió evangelitzadora de l'Església, per tal que, juntament amb els pastors, continuïn donant alè a les comunitats parroquials.

Com s'estructura el curs. Novetats

L'Escola ofereix un cicle formatiu de dos anys, pensat perquè els alumnes puguin seguir un procés de formació gradual, estructurat de la manera següent:

- dues trobades mensuals: el segon dissabte de mes (de 10 a 13,40 h) i el quart dissabte de mes (de 10 a 16,30 h). Per tant, aquest any, només un dissabte al mes inclou el dinar.

- les jornades combinen classes, pregària, convivència i coneixement d'experiències pastorals.

A qui s'adreça?

- A tots els fidels laics de la diòcesi, especialment als que ténen entre 20 i 50 anys.

- Que tinguin una formació bàsica.

Matriculació

- 150 € per cada curs acadèmic (inclou classes, dinar el quart dissabte, llibres, lloguer d'espais del curs...).

- Hi ha possibilitat d'ajuts, beques i facilitats de pagament. Ningú no ha de deixar d'inscriure-s'hi pel preu.

Seu de l'Escola

Seminari de Vic
Ronda Camprodon, 2
08500 Vic

Informació i inscripcions

Bisbat de Vic
C/Santa Maria, 1
93.883.26.55 bisbatdevic@bisbatvic.com

Moment històric | Ester Busquets i Alibés

Des de la multitudinària manifestació de l'Onze de Setembre a Barcelona són molts els qui estan convençuts que Catalunya viu un moment històric sense precedents. Tot i que a hores d'ara ningú no sap com s'escriurà la història d'aquest país ni quina serà la darrera paraula, el que si que és cert —com recull l'articulista Antoni Puigverd— que hi ha un «fortíssim corrent cívic: variat, intergeneracional, de classes mitjanes, arrelat en la vida associativa; és un corrent convençut d'haver convertit un setembre en primavera».

Aquesta situació política ens obliga a tots —partidaris, contraris o indiferents al dret a l'autodeterminació de Catalunya— a actuar amb intel·ligència i no pas amb visceralitat, a actuar amb prudència i no pas amb temeritat, a actuar amb respecte i no pas amb intolerància, perquè al centre d'un territori o d'una nació hi ha sempre les persones. I tota persona, des de la visió cristiana, és imatge de Déu i, per tant, mereix ser tractada —pensi com pensi políticament— amb la màxima consideració i respecte.

Per tal de convidar a la reflexió cristiana sobre aquesta qüestió, recollim alguns fragments espigolats de dos discursos de Joan Pau II, pronunciats, l'un a la seu de la Unesco l'any 1980 i l'altre a l'ONU l'any 1995. Tots dos textos, llegits íntegrament, desprenen una gran sensibilitat i respecte pel fet nacional.

«La nació és, en efecte, la gran comunitat dels

homes que resten units per lligams diversos, però sobretot, i precisament, per la cultura. La nació existeix per la cultura i per a la cultura i així és la gran educadora dels homes a fi que puguin ser més en la comunitat. [...] Senyors i senyores [es refereix als membres de la Unesco], amb tots els mitjans a disposició vostra, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la seva pròpia cultura. Protegiu-la com la nineta dels ulls per a l'esdevenidor de la gran família humana. Protegiu-la! No permeteu que aquesta sobirania fonamental esdevingui una presa de qualsevol interès polític i econòmic. No permeteu que esdevingui víctima dels totalitarismes, imperialismes o hegemonies per a les quals l'home no compta sinó com a objecte de dominació i no com a subjecte de la seva pròpia existència humana» (Joan Pau II, any 1980).

«Ningú —ni un Estat, ni una altra nació, ni cap organització internacional— no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir [...]. El dret a l'existència implica naturalment, per a cada nació, també el dret a la pròpia llengua i cultura, mitjançant les quals un poble expressa i promou aquella que jo anomenaria la seva originària sobirania espiritual. [...] Cada nació té dret a construir el propi futur» (Joan Pau II, any 1995). Fem-nos dignes d'aquest futur!

Llibres | La tercera persona, d'Álvaro de la Rica

Alfàbia, Barcelona 2012, 99 pp., 13 euros. *La tercera persona* és una novel·la curta formada per dues històries d'amor que comparteixen un fons comú que no és altre que una «tercera persona» amb la qual es relacionen els protagonistes. Els dos relats són plens d'humanitat i aprofundeixen en el món de les emocions i els sentiments, a més d'analitzar, de manera plàstica i detallada, la realitat i la racionalitat de l'amor. Són textos dramàtics, amens i que commouen. *La tercera persona* és bona i fa el bé; hi ha sempre un contrapunt de fidelitat conjugal davant el desamor i el fracàs d'altres naufrags i hi ha esperança davant els drames de la vida de parelles fracassades.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60